

Tisztelt Szegedi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság!

A MÁV-START Vasúti Személyszállító Zártkörűen Működő Részvénytársaság (Cégjegyzékszám: 01-10-045551, székhely: 1087 Budapest, Könyves Kálmán körút 54-60.) **alperes** – kívül jegyzett, és a mellékelten A/1. szám alatt csatolt meghatalmazással igazolt jogi képviselője útján – **Kerekes Róbert** (6900 Makó, Vágóhid utca 17.) **felperes** által 5.M.353/2016. számon indított perben az alábbi

érdemi ellenkérelmet

terjeszti elő.

- **Érdemi ellenkérelem**
- **Az alperes kéri, hogy a Tisztelt Szegedi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság a felperes keresetét utasítsa el, a felperes per költségekben történő marasztalása mellett, az alperes a keresetet mind jogalapjában, mind összecszerúségében vitássá teszi.**
- **Az alperes kéri, hogy a Tisztelt Szegedi Törvényszék kötelezze a felperest az eljárás költségeinek viselésére, beleértve az alperes jogi képviselőjének ügyvédi munkadíját is, melyet mérlegeléssel, a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. §-a alapján kér az alperes megállapítani. Az alperes jogi képviselőjét ellátó ügyvédi iroda a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 4/A. §-a alapján nyilatkozik, hogy áfa fizetésére köteles.**
- **Tényállás**
- **A felperes keresetét 177.859,- Ft bérpótlék különbözet és járulékai iránt terjesztette elő 2016. október 14. napján.**
- **A felperes keresetében arra hivatkozott, hogy a korábban Kurunczi Imre felperes által az alperes ellen a Szegedi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság előtt 5.M.358/2015. számon indított perben született 9. számú elsőfokú ítéletet, valamint az ezen perben másodfokú eljárásban a Szegedi Törvényszék által 2.Mf.20.046/2016/4. számon meghozott jogerős ítélet (a továbbiakban az „Előzményi per”) úgy foglalt állást, hogy az alperes megsértette az Mt. 101. § (3) bek. szerinti beosztási szabályát akkor, amikor a vezető jegyvizsgálóként készenléti jellegű munkakörben foglalkoztatott Kurunczi Imrét szombati és az azt követő vasárnapi napon is rendes munkaidőben való munkavégzésre osztotta be, megállapítva, hogy az alperes köteles a felmerülő bérkülönbözetet utólag megfizetni, oly módon, mintha a munkavállaló szombati és vasárnapi egyidejű munkavégzés esetén a szombati napon rendkívüli munkaidőben dolgozott volna.**

- A felperes keresetében utalt arra is, hogy az Előzményi pert követően a szakszervezetek, az alperes és a MÁV Magyar Államvasutak Zrt. 2016. augusztus 11. napján az általa 2. számú mellékletként csatolt megállapodást (a továbbiakban a „**Megállapodás**”) kötötték, a Megállapodásban a munkáltatók kötelezettséget vállaltak arra, hogy „2016. augusztus végéig egy összegben kifizetik késedelmi kamatokkal együtt a 2013. április 1. napja és 2016. március 31. napja közötti időszak elmaradt túlórapótlékait”.
- A felperes nem vitatta, hogy a Megállapodás alapján az elszámolás vele megtörtént, egyszeri kifizetésként 2016. augusztus hónapban a felperes javára bruttó 78.472,- Ft összeg számfejtésre került. Álláspontja szerint az elszámolás helytelen.

- **Jogi következtetések**

- **Alperes álláspontja szerint a felperesi kereset mind jogalapja, mind összecszerúsége tekintetében az alábbiakban részletesen kifejtettek szerint teljes mértékben megalapozatlan.**

- **Jogalap - a Megállapodás és az annak alapján való elszámolás megfelelő értelmezése**
- A Megállapodásban az alperes arra vállalt kötelezettséget, hogy a készenléti jellegű munkakörben foglalkoztatott alperesei munkavállalókkal a munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény („Mt.”) 101. § (3) bekezdésében foglalt rendelkezésnek az Előzményi perben meghozott jogerős ítélet meghozatalának napján, azaz 2016. február 25. napján hatályos előírása szerint elszámol, részükre a járandóságot kifizeti.
- A Megállapodásban foglaltak alapján az alperes tehát arra vállalt kötelezettséget, hogy az Mt., azaz a jogszabály előírása szerint jár el. Az Mt.-ben írtakhoz képest többletkötelezettséget az alperes nem vállalt.
- Az alperes a Megállapodás alapján az elszámolást a felperessel szemben elkészítette, az elszámolás eredményét az A/2. szám alatt csatolt, 2016. augusztus 31. napján kelt levél és annak melléklete tartalmazza (a továbbiakban az „**Elszámolás**”). Az Elszámolás részben egyezik a felperes által 5. szám alatt csatolt melléklettel, a felperes által 5. szám alatt csatolt melléklet az Elszámolás része, az Elszámolás ugyanakkor a felperesi csatolmányánál bővebb tartalmú.
- Az Elszámolás jogilag az alperesnek a felpereshez intézett egyoldalú nyilatkozata, ez az egyoldalú nyilatkozat – annak helyes értelmezése szerint – az alperes részéről tartozáselismerésnek minősül.
- A Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény („Ptk.”) 6:26. §-a értelmében „*Ha a kötelezett a tartozását elismeri, a tartozás jogcíme nem változik meg, de a tartozását elismerő kötelezettet terheli annak bizonyítása, hogy tartozása az elismerő jognyilatkozat megtételének időpontjában nem vagy alacsonyabb összegben állt fenn, bírósági eljárásban nem érvényesíthető követelésen vagy érvénytelen szerződésen*

alapult.” Figyelemmel arra, hogy a tartozáselismerés a tartozás jogcímét nem változtatja meg, így az nem függetlenedik az alapul szolgáló jogviszonytól, azzal új kötelezettség nem keletkezik, így önmagában a Megállapodás nem tekinthető egy esetleges marasztalás önálló, új jogcímének, ún. novatio hiányában a bíróság önmagában határozatát az Elszámolásra nem alapozhatja.

- A tartozáselismerés joghatása az, hogy a bizonyítási terhet megfordítja, azaz az alperesnek kell bizonyítania, hogy az Mt. 101. § (3) bekezdésében foglalt rendelkezésnek az Előzményi perben meghozott jogerős ítélet meghozatalának napján, azaz 2016. február 25. napján hatályos előírása szerint tartozása a felperessel szemben nem áll fenn.
- Az alperesnek a Megállapodásra és az az alapján elvégzett Elszámolásra vonatkozó álláspontját a bírósági gyakorlat mindenben alátámasztja (pl. BH2001. 411.)
- Az alperes külön is hivatkozni kíván a BH2009. 52. szám alatt közzétett jogesetre, amelynek tényállása szerint az adott per alperese megállapodásban vállalt kötelezettséget arra, hogy a felperessel egy párhuzamosan folyó perben született ítéletet figyelembe véve számol el. A párhuzamosan folyó perben a jogerős ítélet megszületett, az adott per felperese ezen ítélet alapján kérte a vele való elszámolást. Az adott per alperese ez elszámolást megtagadta, mondván, hogy az adott per felperesének követelése elévült. A Legfelsőbb Bíróság elfogadta az adott per alperesének azt a jogi álláspontját, hogy a felperes és az alperes jogelődje között létrejött megállapodás új kötelezettséget nem keletkeztetett, abban az alperes jogelődjének jogszabályon alapuló helytállási kötelezettségét ismerte el, így a Legfelsőbb Bíróság álláspontja szerint ez a megállapodás az 1959. évi IV. törvény (régi Ptk.) 242. §-a szerinti tartozáselismerést tartalmazott az adott per alperesének jogelődje részéről. A Legfelsőbb Bíróság álláspontja szerint a jogszabály helyes értelmezése szerint a megállapodás nem zárta el az adott per alperesét attól, hogy bizonyítsa: a tartozása nem áll fenn.

Jogalap - az alperesnek a felperessel szemben tartozása az Mt. 101. § (3) bekezdésében foglalt rendelkezésnek az Előzményi perben meghozott jogerős ítélet meghozatalának napján, azaz 2016. február 25. napján hatályos előírása szerint nem állt fenn

- Az alperes mindenképp hivatkozik arra, hogy az Előzményi perben részletes védekezést fejtett ki annak alátámasztására, hogy az alperest fizetési kötelezettség az Előzményi per felperesével, Kurunczi Imrével szemben miért nem terhelte az Mt. 101. § (3) bekezdése alapján. Figyelemmel arra a tényre, hogy az Előzményi perben eljáró tanács elnökének személye megegyezik a jelen perben eljáró tanács elnökének személyével, az alperes ezen érveket ismételni nem kívánja, tisztelettel kéri, hogy a Szegedi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság az Előzményi perben előadottakat a jelen perben is szíveskedjen figyelembe venni.
- Az alperes az Előzményi perben kifejtett álláspontját azonban szükségesnek tartja kiegészíteni, részben olyan tényekre tekintettel, melyek az Előzményi perben még nem voltak és nem is lehettek előtte ismertek. Ennek figyelembevételével az alperes az

alábbiakat látja szükségesnek előadni.

- Az alperes kifejezetten vitatja azt a tényt, hogy a felperes vonatkozásában az Mt. 101. § (3) bekezdésében foglalt szabályt az Elszámolással érintett időszakban alkalmazni kellett volna, álláspontja szerint a felperes részére mind vasárnapi napon, mind az ezt megelőző szombati napon rendes munkavégzés elrendelhető volt, a munkaidő ilyen beosztása az Mt. előírásait nem sértette. Az alperesi álláspont megítélésénél különös nyomatékkal kell figyelemmel lenni arra a tényre, hogy a jogalkotó az Mt. 101. § (3) bekezdését 2016. június 18-i hatállyal hatályon kívül helyezte.
- Az Mt. 96. § (1) bekezdése értelmében „*A munkaidő-beosztás szabályait (munkarend) a munkáltató állapítja meg.*” Az Mt. 97. § (1) bekezdése szerint „*A munkáltató a munkaidőt az egészséges és biztonságos munkavégzés követelményére, valamint a munka jellegére figyelemmel osztja be.*”
- Az Mt. 97. § (3) bekezdése értelmében munkaidőkeret alkalmazása esetében a munkaidő a hét minden munkanapjára beosztható.
- A munkaidő beosztása fenti általános szabályainak korlátját az Mt.-ben megfogalmazott tilalmak (pl. pihenőidőre vonatkozó szabályok, vasárnapi munkavégzés részleges tilalma, stb.) képezhetik.
- Az Mt. 101. § (1) bekezdése a vasárnapi munkavégzés rendes munkaidőben történő elrendelésének szabályait (lehetőségét) tartalmazza, anélkül hogy kimondaná a vasárnapi munkavégzés általános tilalmát, annak (rendes munkaidőben történő) elrendelhetőségét csak bizonyos esetekben teszi lehetővé. Mivel azonban a felsorolás taxatív, mégis arra a következtetésre lehet jutni, hogy a főszabály a vasárnapi munkavégzés tilalma, míg az Mt. 101. § (1) bekezdése a főszabály alóli kivételeket sorolja fel.
- A kivételek meglehetősen széles kört ölelnek fel, és általában a munkáltató sajátos tevékenységéhez kötődnek, kivételesen a munkavállaló munkarendjéhez. Az Mt. szerinti munkáltató sajátos működési köréhez köthető a kivételek közül egyértelműen a 101. § (1) bekezdés a) pontja (rendeltetése folytán e napon is működő munkáltatónál vagy munkakörben foglalkoztatott munkavállaló), a 101. § (1) bekezdés b) pontja (idényjellegű tevékenység keretében foglalkoztatott munkavállaló), a 101. § (1) bekezdés c) pontja (a megszakítás nélküli tevékenység keretében foglalkoztatott munkavállaló), a 101. § (1) bekezdés d) pontja (több műszakos tevékenység keretében foglalkoztatott munkavállaló), a 101. § (1) bekezdés g) pontja (társadalmi közszükségletet kielégítő, vagy külföldre történő szolgáltatás nyújtásához - a szolgáltatás jellegéből eredően - e napon szükséges munkavégzés esetén foglalkoztatott munkavállaló), a 101. § (1) bekezdés j) pontja (a kereskedelemről szóló törvény hatálya alá tartozó, kereskedelmi tevékenységet, a kereskedelmet kiszolgáló szolgáltató, valamint kereskedelmi jellegű turisztikai szolgáltatási tevékenységet folytató munkáltatónál foglalkoztatott munkavállaló).
- Az alperes esetében a vasárnapi munkavégzés tilalma alóli felmentést több kivétel is

megalapozta, hiszen azon túlmenően, hogy az alperes megszakítás nélküli tevékenységet végzett, ezen felül rendeltetése folytán e napon is működő munkáltatónak is minősült, több műszakos tevékenység keretében (is) foglalkoztatta munkavállalóit és az általa történő foglalkoztatás társadalmi közszükségletet is kielégít, melynek ellátása a szolgáltatás jellegéből eredően külföldre történő szolgáltatás nyújtásához is nélkülözhetetlen.

- Figyelemmel az alperes sajátos tevékenységére, elmondható, hogy az alperes valamennyi munkavállalóját jogosult volt vasárnap is, rendes munkaidő keretén belül foglalkoztatni.
- A munkaidő beosztására vonatkozó általános szabályok értelmében az alperes attól sem volt elzárva, hogy valamennyi munkavállalóját szombatra is rendes munkaidőben beossza, továbbá attól sem, hogy amennyiben egy munkavállalója részére vasárnapra rendes munkaidőt osztott be, úgy ugyanezen munkavállaló számára az ezt közvetlenül megelőző szombatra is rendes munkaidőt osszon be.
- Az Előzményi perben megszületett jogerős döntés ez alól egyetlen kivételt állapított meg az alperes számára: az alperes eszerint nem volt jogosult azon munkavállalója számára szombatra rendes munkaidőt beosztani, amely munkavállalót a szombatot közvetlenül követő vasárnapra rendes munkaidőre beosztotta, feltéve, hogy a munkavállaló tevékenységét készenléti jellegű munkakörben végzi. Minden más munkavállaló az alperesnél beosztható volt vasárnapi és azt megelőző szombati rendes munkavégzésre is.
- Az alperes álláspontja szerint ez a jogértelmezés azonban a „józan ésszel” ellentétes következtetés levonását eredményezi (argumentum ad absurdum, amelyről akkor beszélhetünk, ha egy adott értelmezési módszer alapján megállapítható értelem alkalmazása révén előálló következmények abszurd, lehetetlen, ellentmondó vagy egyértelműen nemkívánatos joggyakorlathoz vagy eseti ítéletekhez vezetnének, a logikai értelmezés szabályai szerint ugyanis ebben az esetben ezt az értelmet mint nyilvánvalóan alaptalant el kell vetni).
- Az Mt. 101. § (3) bekezdése szerinti rendelkezés Mt.-be való beillesztésének eredeti ésszerű célját vizsgálva lehet a fenti következtetést levonni.
 - Az Mt. 101. § (1) bekezdése szerinti, a vasárnapi rendes munkaidőben történő munkavégzés tilalmát oldó kivételek alapvetően valamilyen speciális, elvárható társadalmi szükséglet kielégítését, kivételesen egy speciális munkarend érvényesülését szolgálják. A tilalom feloldása teszi lehetővé a társadalom által elvárt szükséglet kielégítését. Az Mt. – hatályon kívül helyezett – 101. § (3) bekezdése ezen tilalom feloldásához kötött egy korlátozást, feltételezve, hogy lehetnek ugyanis olyan munkavállalók, akik esetében a tilalom feloldása csak bizonyos korlátozásokkal érvényesülhet. A készenléti jellegű munkakörben foglalkoztatott munkavállaló e foglalkoztatása nem feltétlenül társadalmi szükségletet elégít ki, így esetükben – a jogalkotó szándéka szerint – előírható olyan megszorítás, amely más, komoly társadalmi szükségletet kielégítő munkavégzés esetén fel sem merül.

- Az Mt. 101. § (1) bekezdés és 101. § (3) bekezdése együttes értelmezéséből viszont a fentiek szerint az következik, hogy **a készenléti jellegű munkakörben foglalkoztatott munkavállaló esetében kizárólag akkor nem indokolt a rendes munkaidő szombatra való beosztása (ha az azt közvetlenül követő vasárnapon is rendes munkaidőben dolgozik), amennyiben esetükben a vasárnapi munkavégzést úgy általában kizárólag a készenléti jellegű munkakörben való foglalkoztatás indokolja.** Ha tehát a munkavállaló vasárnapi rendes munkaidőben történő munkavégzésre kizárólag azért lett volna kötelezhető, mert készenléti jellegű munkakörben dolgozik, úgy a megszorítás indokolt, ellenben nem indokolt, ha a munkavállaló egyébként olyan munkáltatónál végez munkát, amely munkáltató megszakítás nélküli tevékenységet végez és/vagy rendeltetése folytán e napon is működő munkáltatónak is minősül és/vagy több műszakos tevékenység keretében foglalkoztatja munkavállalóit és/vagy az általa történő foglalkoztatás egyéb társadalmi közszükségletet elégít ki.
- E munkáltatók készenléti jellegű munkakörben foglalkoztatott munkavállalói ugyanis előnyt nem e munkáltatók, így az alperes bármely más (nem készenléti jellegű munkakörben foglalkoztatott) munkavállalójával szemben kell élvezzenek, a többletvédelem csak akkor illelné meg őket, ha egyébként más címen nem lennének vasárnapot megelőzően szombati munkavégzésre kötelezettek.
- Az Mt. hivatkozott 101. § (3) bekezdésének rövid időn belüli hatályon kívül helyezése (az Mt. 101. § (3) bekezdését a Magyarország 2017. évi központi költségvetésének magalapozásáról szóló 2016. évi LXVII. törvény 130. §-a 2016. június 18-i hatállyal végleg hatályon kívül helyezte) is arra utal, hogy egyszerű jogszabályszerkesztési hibáról van szó. Míg az Mt. 140. §-a megfelelően, a logika követelményeinek, az egyértelműen értelmezhető szabályozásra vonatkozó elvárásnak megfelelően tartalmazza a „kizárólag” kifejezést, addig a 101. § (3) bekezdése ezt nélkülözi, ezáltal engedve teret a jogalkalmazási problémák kialakulásának, ahogyan erre a hatályon kívül helyező 2016. évi LXVII. törvény 130. §-ához kapcsolódó törvényi indokolás is utal.
- Az alperesi értelmezést tovább erősíti, hogy a vasárnapi munkavégzés esetén járó ún. vasárnapi pótlékra való jogosultság az Mt. 140. § (1) bekezdés a) pontja szerint a készenléti jellegű munkakörben foglalkoztatott munkavállalót megilleti ugyan, de csak akkor, ha **a rendes munkaidőben történő munkavégzésre kizárólag készenléti jellegű munkakörre tekintettel kötelezhető** (argumentum a contrario: amennyiben a vasárnapi munkavégzésre a munkavállaló egyéb címen /pl. megszakítás nélküli tevékenység keretében történő munkavégzés/ is kötelezhető, úgy a vasárnapi pótlék már nem illeti meg), a pótlékra való jogosultságnál ugyanis nem a készenléti jellegű munkakör a meghatározó, hanem a munkáltató szolgáltatásának jellege.
- Az alperes hivatkozik arra is, hogy a jogszabályok értelmezésénél a kivételeket mindig megszorítóan kell értelmezni, nem pedig kiterjesztően.
- Az alperes végül utalni kíván arra, hogy az Alaptörvény 28. cikke értelmében „A bíróságok a jogalkalmazás során a jogszabályok szövegét elsősorban azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezik. Az Alaptörvény és a jogszabályok

értelmezésekor azt kell feltételezni, hogy a józan észnek és a közjónak megfelelő, erkölcsös és gazdaságos célt szolgálnak.”

- Az alperes határozott álláspontja szerint az a tény, hogy az alperest a felperes megfelelően osztotta be, a beosztás során hibát nem vétett, az Alaptörvény jogszabályok értelmezésére vonatkozó szabályából és a fentiekben levezetett általános jogszabály értelmezési szabályokból levezethető. Világosnak tűnik továbbá, hogy az Mt. 101. § (3) bekezdésének 2016. évi hatályon kívül helyezése nem a jogszabály tényleges módosítására (a norma tartalmának megváltoztatására) irányult, hanem a korábbi jogalkotói szándékot egyértelműsítette. Ennek elfogadása esetén nem lehet kétséges, hogy a felperes esetében már az **Elszámolással érintett időszakban sem tiltotta semmi azt, hogy az alperes – valamennyi más munkavállalójához hasonlóan – a felperes számára vasárnapra rendes munkaidőt osszon be úgy, hogy a felperes számára az ezt közvetlenül megelőző szombatra is rendes munkaidőt osztott be, figyelemmel arra, hogy ilyen beosztás a szabályozás eredeti célját illetően kizárólag akkor volt tilalmazott, ha a felperes vasárnap rendes munkaidőben történő munkavégzésre kizárólag azért lett volna kötelezhető, mert készenléti jellegű munkakörben dolgozott, a felperes esetében azonban nem erről van szó, a felperes vasárnap munkavégzésre beosztható volt arra tekintettel is, mivel**
 - az alperes megszakítás nélküli tevékenységet végzett, ezen felül
 - rendeltetése folytán e napon is működő munkáltatónak is minősült, valamint
 - több műszakos tevékenység keretében (is) foglalkoztatta munkavállalóit és
 - az általa történő foglalkoztatás társadalmi közszükségletet is kielégít, melynek ellátása a szolgáltatás jellegéből eredően külföldre történő szolgáltatás nyújtásához is nélkülözhetetlen volt.
- Amennyiben viszont az alperes beosztása helyes volt, ez esetben fel sem merülhet, hogy a felperest a rendkívüli munkaidőre tekintettel bérpótlék illesse meg, ilyen bérpótlék ugyanis rendes munkaidőben történő munkavégzés esetén a felperest nem vitásan nem illette meg.
- A nyelvtani értelmezéssel szemben az Alaptörvény alperes által hivatkozott 28. cikke szerinti jogértelmezésre mutat példát a Szegedi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság egy másik tanácsa által a jelen per tárgyához szorosan kapcsolódó rendkívüli pótlék megfizetése iránti perben az Mt. 140. § (1) bekezdésének értelmezését elvégző 8.M.148/2016/3. számú ítélete, amely ítéletet (a továbbiakban „**Szegedi ítélet**”) az alperes – anonimizált formában – A/3. szám alatt csatol beadványához (hozzáfűzve, hogy az ítélet még nem jogerős).
- A Szegedi Ítélet megállapítja, hogy az Alaptörvény a jogszabály értelmezése során a jogszabályok céljának rendkívüli, minden más értelmezést megelőző jelentőséget tulajdonít és ennek optikáján keresztüli vizsgálatra kötelezi a bíróságot. A bíróság – alperes által mindenben osztott – álláspontja szerint az Mt. 140. § (1) bekezdés b) pont ba) alpontjának az ugyancsak a 2016. évi LXVII. törvény 129. § 1. pontja szerinti utólagos módosítása egyértelműen alátámasztja azt, hogy a jogalkotó a jogszabályt annak egyértelművé tétele előtt is úgy értelmezte, ahogyan az a 2016. évi módosításban

tükröződik.

- Az Előzményi perben a bíróságok az általuk értelmezett rendelkezések hatályon kívül helyezésével értelemszerűen nem számolhattak.
- Az Mt. 101. § (3) bekezdésében foglalt rendelkezés helyes értelmezésénél figyelembe veendő eredeti jogalkotói szándék igazolására az alperes A/4. szám alatt csatolja a Nemzetgazdasági Minisztérium Foglalkoztatás-irányítási Főosztályának az Mt. hatálybalépése kapcsán (az NGM-NFM együttműködés keretében) létrehozott munkacsoportja üléséről felvett emlékeztetőt, amely a munkacsoport ülésén felmerült kérdéseket és az arra adott válaszokat tartalmazza (a továbbiakban az „Emlékeztető”). Az Emlékeztető 9. oldalán a 9. pontban felvetett kérdés (MÁV Magyar Államvasutak Zrt. kérdése: „A Mt. 101. § (3) bekezdésében egyértelműsíteni javasolják, hogy a megszakítás nélküli tevékenység keretében a korlátozás nem irányadó akkor sem, ha egyúttal készenléti jellegű is a munkakör”) kapcsán a jogalkotó leszögezte, hogy „Akinek két jogcímen lehet elrendelni a vasárnapi munkavégzést, akkor a megszakítás nélküli tevékenység a speciális”. Az alperes, mint a kérdést feltevő leányvállalata az Mt. hatálybalépését követően ezen jogalkotói szándék ismeretében állította össze munkavállalói, többek között a felperes munkabeosztását is.

- **Összszerűség - a felperes keresete összszerűségében sem helytálló**

- Elsősorban a jogalap vonatkozásában tett alperesi nyilatkozatból kitűnően az alperesnek a felperes felé tartozása nem állhat fenn, mivel az Elszámolás eredményeként a felperes részére számfejtett bruttó 78.472,- Ft összeg nettójának a felek által kölcsönösen elismert kifizetésére is tartozatlanul került sor.
- Másodsorban a felperes követelése még abban a nem várt esetben is alaptalan, ha az alperes védekezését a jogalap vonatkozásában a Tisztelt Szegedi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság nem fogadná el.
- Feltéve, de meg nem engedve, hogy a felperes rendes munkaidőben az Elszámolással érintett napokon nem végezhetett volna munkát, a jogvita tárgyát a munkavállaló által vitatott munkaidőbeosztás alapján végzett munkaidő elszámolása képezi. Ugyanakkor nem vitatható, hogy a felperes ténylegesen a beosztás szerinti idejét töltötte munkában, ezen időre a felperes részére rendkívüli munkavégzés nem került elrendelésre, így az el nem rendelt rendkívüli munkavégzés nem képezheti az elszámolás alapját.
- A Fővárosi Törvényszék, mint másodfokú bíróság, egy az elszámolás lényegét tekintve hasonló ügyben hozott korábban döntést egy konkrét – bár más munkáltatót érintő – ügyben, a döntés releváns és anonimizált részét az alperes A/5. szám alatt csatolja.
- A csatolt eseti döntéssel érintett munkáltató a munkavállalóit megszakítás nélküli tevékenység keretében, készenléti jellegű munkakörben, 12 órás munkarendben foglalkoztatta, így napi 60 perc munkaközi szünet kiadására lett volna köteles. A

munkavállalók igényük jogi alapjaként azt adták elő, hogy miután a munkaidő beosztásuk szerinti napi 12 órás munkavégzésük munkaközi szünetet nem tartalmazott, így a munkaidőből naponta 60 perc rendkívüli munkavégzésnek minősül, erre az időre őket rendkívüli munkavégzésért járó pótlék illeti meg. Hivatkoztak arra is, hogy a munkáltató a számára rendelkezésre álló 12 óra rendes munkaidőből 60 perces időre be sem osztotta rendes munkaidejüket, így ezen időre állásidőre járó személyi alaphár is megilleti őket.

- A felek között nem volt külön megállapodás arra nézve, hogy a munkaközi szünet kiadására a munkaidőn belül vagy kívül kerüljön sor.
- Az elsőfokú bíróság a munkavállalók keresete alapján a ki nem adott munkaközi szünet időtartamára állásidőre járó személyi bér és rendkívüli munkavégzésért járó pótlék megfizetésére kötelezte a munkáltatót.
- A munkáltató fellebbezése alapján a Fővárosi Törvényszék, mint másodfokú bíróság a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság elsőfokú döntését megváltoztatta és a felperesek keresetét elutasította.
- A Fővárosi Törvényszék, mint másodfokú bíróság álláspontja szerint a bíróságnak abban a jogkérdésben kellett állást foglalni, hogy a munkaközi szünet kiadásának elmulasztása jogkövetkezményeként a munkavállalókat a túlmunka díjként és állásidőre járó bérként érvényesített követelés megilleti-e?
- A Fővárosi Törvényszék, mint másodfokú bíróság nemleges döntését azzal indokolta, hogy azt maguk a felperesek sem vitatták, hogy a munkaidő beosztásuk szerinti munkanapokon a számukra előírt 12 órás munkaidőt ledolgozták, továbbá maguk sem állították, hogy ezen felül túlmunkát végeztek volna, így nem állapítható meg, hogy az 1992. évi XXII. törvény (a továbbiakban: „Régi Mt.”) 126. § (1) bekezdés a) pontja szerinti a munkaidőbeosztástól eltérő és ezért rendkívüli munkavégzésnek minősülő foglalkoztatásra került volna sor. (A Régi Mt. 126. § (1) bekezdés a) pontja az Mt. 107. § a) pontjának felel meg.) A másodfokú bíróság szerint a munkavállalók az Mt. 126. § (1) bekezdés b) – d) pontjában írt feltételek megvalósulását sem állították. A Fővárosi Törvényszék, mint másodfokú bíróság álláspontja az volt, hogy a **kiadni elmulasztott munkaközi szünet tartama nem minősül a munkaidő beosztástól eltérő, vagy azt meghaladóan végzett munkának, azaz rendkívüli munkavégzésnek, így túlmunka díjra a felperesek nem tarthattak igényt.** (A Fővárosi Törvényszék, mint másodfokú bíróság az állásidőre járó díjazást sem találta megalapozottnak, mondván, hogy a beosztás szerinti 12 órára járó bérük elszámolásra került, nem állapítható meg olyan kiesett munkaidő, amikor a felperesek az alperes működési körében felmerült okból ne tudtak volna munkát végezni.)
- Az alperes álláspontja szerint a fenti okfejtés a jelen perben is irányadó, a felperes munkaidőbeosztástól eltérő foglalkoztatásra (tényleges rendkívüli munkavégzésre) a keresettel érvényesített igénnyel érintett napokon nem került sor (az egyébként elrendelt rendkívüli munkavégzés ellenértékét pedig az alperes nem vitásan megfizette).

- Harmadsorban az alperes az összecszerűség vonatkozásában hivatkozik arra, hogy a Fővárosi Törvényszék, mint másodfokú bíróság fenti eseti döntésében tükröződő elvet az alperes jogosult volt a felperessel kapcsolatban alkalmazott elszámolásában ténylegesen is figyelembe venni, azaz az Elszámolással érintett időszakra vonatkozó kifizetéseket teljes körűen felülvizsgálni és a felperes járandóságát ennek figyelembevételével megállapítani.
- Az Elszámolás ezen átfogó bérszámfejtés eredménye. Az Elszámolást az alperes megbízásából a MÁV-csoportba tartozó MÁV Szolgáltató Központ Zrt. végezte el, kidolgozva az elszámolás részleteit (Készenléti jellegű munkakörök újraszámfejtési módszertana, a továbbiakban „Módszertan”).
- A Módszertannal kapcsolatos tájékoztatót – amely a Módszertan nagyvonalú ismertetése – az A/6. szám alatt csatolt okirat tartalmazza. Ennek részletei ismertetésétől az alperes – a jelen beadvány előterjesztésére megszabott rövid határidőre is tekintettel, bízva továbbá abban, hogy a jogalap vonatkozásában előterjesztett védekezése folytán az összecszerűség kérdésében további bizonyításra nem lesz szükség – eltekint, csupán utal arra, hogy mivel az Előzményi perrel érintett (beosztás szerint) szombati munkaórákat az alperes az Elszámolás készítése során rendkívüli munkavégzésre cserélte le, ennek eredményeként a munkavállalók – így a felperes – havi ledolgozott munkaórái is csökkentek, amennyiben pedig kereten felüli rendkívüli munkavégzés is elszámolásra került korábban, úgy értelemszerűen az erre korábban kifizetett járandóság is csökkent, vagy teljes egészében visszavonásra került, továbbá az alperes Kollektív Szerződése szerinti – a rendkívüli munkavégzés után fizetendő – sávós beosztás is változhatott.

- Az alperes az Elszámolást a Módszertan szerint elvégezte, további tartozása a felperessel szemben nem áll fenn.

- **Iratcsatolás és bizonyítási indítvány**
- Alperes úgy nyilatkozik, hogy a felperes havi távolléti díjának mértéke 207.999,- Ft.
- További bizonyítási indítványt az alperes a bizonyítási teherre történt kioktatást követően kíván – szükség szerint – előterjeszteni.

Jelen beadvány egy példányát az alperes a felperes jogi képviselőjének közvetlenül is megküldte.

A fentieknek megfelelő tartalmú ítélet meghozatalában bízva,

Tisztelettel,